

ENTREVISTA AMB amando blanquer

Per Àngel Lluís Ferrando
Fotografia Xavi Terol

“Sóc una persona humil, un treballador... Estic molt agraït però aquest homenatge és un vestit que em ve cinc talles més gran.”

El pròxim 4 de març, Alcoi ret homenatge a un dels seus fills predilectes, referència indiscutible de la música del nostre país, una persona el perfil humà del qual ens agrada tant com la seua música: Amando Blanquer.

Aquest compositor va nèixer a Alcoi l'any 1935 i des de ben jove va tenir el desig i alhora la voluntat de ser músic. Segons ens diu ell mateix: “**vaig tenir la gran sort de trobar persones que em van oferir tot el seu afecte i em van ajudar molt...**” en els primers anys de la seua formació, com ara Fernando de Mora —en aquell moment director de la Primitiva— o el mateix Julio Pastor, que va fer possible que Blanquer anara a València per a continuar allí els estudis superiors amb personalitats com Leopoldo Magenti o Manuel Palau. En aquest període trobem les primeres manifestacions de compositor format —que no les d'un jove compositor innat, ja manifestades en les primeres composicions festives i de cambra al si d'Apolo—, com ara la *Suite Blanca*, estrenada per l'Orquestra de València l'any 1956, la *Sinfonietta* (1958) o peces relacionades amb la festa de Moros i Cristians —sempre presents en el cor de Blanquer—, que posteriorment donaran origen a aportacions capitals per a la Festa, com ara *Abencerrajes-Tarde de Abril* (1957), la primera marxa cristiana *Aleluya!* (1958) o *Salmos* (1962).

Posteriorment, el compositor es trasllada a París per a aprofundir en el camp de la composició, l'anàlisi i la pedagogia, i s'acosta a les noves tècniques compositives. De tots els professors d'aquest període, la figura que més influirà en la seua visió de la música i en la seua tècnica serà Olivier Messiaen, un dels veritables pilars on descansa la creació musical del segle xx. D'aquest moment destaquen obres com *Tres danses valencianes* (1961) o el *Concert per a fagot i orquestra de corda* (1962). Uns anys més tard, Blanquer obté el premi Roma que li permet conèixer a la capital italiana noves maneres de fer música amb Goffredo Petrassi i les seues classes a l'Acadèmia de Santa Cecilia.

Una vegada acabada la beca i ja a casa —estem en 1965—, Blanquer enceta la doble activitat que el caracteritzarà fins ara: la composició i la pedagogia. En aquest segon vessant de la seua personalitat musical trobem la tasca docent al Conservatori de

HOMENATGE A AMANDO BLANQUER

A. Blanquer

ALCOI FEBRER • ABRIL 2001

Música

València —on va obtenir per oposició la càtedra de contrapunt i composició, i del qual va ser director de 1971 a 1976— i la publicació d'un tractat vertaderament important: la *Técnica del contrapunto* (1975). Pel que fa a la composició, a més dels seus nombrosos treballs corals i de cambra, es poden esmentar obres com la *Simfonia Muntanyenca* (1965), o la pedra angular, el *Concert per a banda* (1971), compost per un Blanquer amb la ferma voluntat de "dignificar" aquesta formació tan estimada i tantes vegades desaprofitada. Aquesta obra va ser l'inici d'una sèrie de composicions originals per a aquesta formació que, fins a la més recent, *Entornos* (1999), no han deixat d'eixir de la mà del compositor.

Des d'aquell moment la producció de Blanquer no ha deixat de créixer. Es tracta d'una producció molt extensa i variada (coral, cambra, música simfònica, banda, instruments solistes, concerts, una missa, una òpera...), com també n'és d'extens i variat el nombre de premis, nomenaments acadèmics, encàrrecs oficials, estrenes i enregistraments discogràfics. Aquest espai és molt poc per a poder-los ni tan sols enumerar. La darrera estrena ha estat fa només uns dies, ja que el passat dia 9 l'Orquestra i Cor de València, sota la direcció d'Enrique García Asensio, estrenava al Palau de la Música el salm *De profundis*.

Un homenatge oportú per a gaudir una altra volta —o conèixer per primer vegada— la seua música de cambra, la de banda, la simfònica, etc. **"...Els compositors estem pagats amb la interpretació de les nostres obres, aquest és el major premi..."**, segons ens diu el mateix compositor des de la seua modèstia i humilitat, un homenatge és un fet molt gran per a un *currante* de les corxeres. Estic ben segur que la majoria no pensa això, és més, pensem que aquest homenatge era necessari des de feia temps. Estem davant d'un home que ha fet i farà molt per la música al nostre país, que és un referent musical inqüestionable, i davant d'un alcoià que porta sempre, estiga on estiga, el seu poble al cor.

"Encara em sent molt jove, i això dels homenatges pareix que... em permet un acudit: que la medalla d'or siga molt gran i amb un cordó ben fort, per a poder-la empenyorar, perquè a vegades els músics passem moments de crisi..." |